

INGEZONDEN.

BESMETTELIJKHEID BIJ MORBILLI.

In het *Nederl. Tijdschrift voor Geneeskunde* van 7 April, bldz. 1723, refereert dr. M. DE BRUIN een mededeeling aangaande den duur der besmettelijkheid bij morbilli. Vijf dagen na het uitbreken van het exantheem, vermoedelijk nog eerder, zou het besmettingsgevaar ook bij longcomplicaties weken zijn. Omdat ik in het Zeehospitium een ervaring had, die daarmee in strijd is, meen ik deze toch even te moeten vermelden.

In het eind van 1927 kwamen in het Zeehospitium enkele gevallen van mazelen voor. Zoo kreeg 17 December een 3-jarig meisje met spondylitis (M.K.) een mazelen-exantheem. Omdat zij bleef koorts en hesten en wij een longcomplicatie vreesden, plaatsten wij haar 29 December, dus na 9 dagen, in een wat geriefelijker ziekenkamertje, waar echter reeds gedurende anderhalve week een jongetje van 5 jaar (A.K.) afgezonderd was. Wij isoleerden toen n.l. ieder kind met verdachte temperatuursverhooging, om nieuwe mazelenpatiënten, zoo spoedig mogelijk voor de andere onschadelijk te maken. De temperatuursverhooging van dit jongetje bleek echter een gevolg van zijn fistuleuse coxitis te zijn. Hoewel het kleine meisje nog hoestte, hoopten wij toch, dat het na 9 dagen niet meer besmettelijk zou zijn. Op 11 Januari, dus 16 dagen, nadat het meisje bij hem was gekomen, kreeg ook het jongetje een mazelenexantheem. Hij was sinds half December niet met andere kinderen in aanraking geweest, zoodat het ons wel zeker toeschijnt, dat althans in dit geval het meisje 9 dagen na het uitbreken van het exantheem nog besmettelijk was. Gelukkig genazen beide kinderen verder voorspoedig.

Zeehospitium Katwijk a/Z., April 1928.

D. VAN DORP-BEUCKER ANDREAE.

ARTSEN VOOR CURAÇAO.

In het *Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde* verscheen eenigen tijd geleden een waarschuwing, gericht tot de Nederlandsche geneesheeren, die naar Curaçao zouden willen vertrekken. Gewezen werd daarbij op de behandeling, die van de zijde van den Gouverneur van Curaçao aan een gewezen directeur van de Openbare gezondheidsdienst was ten deel gevallen, terwijl ook een andere directeur van O.G. die daarna op Curaçao vertoefde „op een eigenaardige manier was behandeld”. Waar deze waarschuwing, *die volkomen juist en terecht is* door de *Amigo di Curacao* en later door de *Rotterdammer* is overgenomen, en beantwoord is met een noodkreet, waarbij gewezen wordt op het tekort aan Europeesche geneesheeren en de groote behoefte van de bevolking aan medische verzorging, meen ik, die de man ben „die op eigenaardige wijze werd behandeld” deze gelegenheid niet te mogen laten voorbijgaan, om in het belang van de O.G. van Curaçao eenige aantekeningen te maken.

Nadat in Juni 1926 door den gouverneur van Curaçao mijns inziens ontoelaatbare handelingen waren gepleegd en ik Z.Ed. in de gelegenheid had gesteld daarover bij mij zijn spijt te betuigen, *wat niet geschiedde*, heb ik mijn betrekking van directeur van de O.G. neergelegd met terugbetaling van alle uitrustings- en overtochtscosten, en ben ik 3 maanden later naar Holland vertrokken met het doel om bij Z. Ex. den Minister van Koloniën persoonlijk de belangen van de O.G. te behartigen.

Ik stond met mijn klachten niet alleen! De diverse artikelen, die in de Hollandsche couranten gedurende de 2de helft van 1927 over het beleid van den gouverneur zijn verschenen, geven voldoende aan, welk oordeel men in bepaalde kringen over Z.Ed. heeft.

Wanneer echter, *ondanks* de door mij ingebrachte klachten en beschuldigingen,

ondanks de veel ernstiger klachten van andere zijde, en *ondanks* de woorden, die in de Tweede Kamer zijn gesproken, Z.Ex. de Minister van Koloniën toch den Gouverneur van Curaçao heeft gehandhaafd, dan blijkt daaruit, dat er voor Z.Ex. op dat oogenblik hoogere en ernstigere belangen van politieken en oeconomischen aard waren, waarvoor die van den O.G. tijdelijk op den achtergrond moesten treden.

Het lijkt mij voor een Nederlandsch geneesheer op het oogenblik volstrekt af te raden zijn diensten aan het gouvernement van Curaçao aan te bieden, zoolang de tegenwoordige gouverneur nog in functie is.

Komt dit bezwaar echter te vervallen, dan is er voor een arts op de W.-Indische eilanden buitengewoon prettig en nuttig werk te verrichten, en is speciaal de betrekking van directeur O.G. er een, die aan een goed onderlegd bacterioloog, die tevens met de geneesheeren van diverse nationaliteiten, die op Curaçao gevestigd zijn, weet samen te werken, groote voldoening kan schenken. Ik heb indertijd met groote spijt mijn functie neergelegd. Ik meende in het belang van den O.G. en van de andere gouvernementsambtenaren te handelen.

Dat de verhouding van den tegenwoordigen directeur O.G. tot de dienstdoende geneesheeren allesbehalve goed en vriendschappelijk is, betreur ik zeer te moeten vernemen, maar was na de laatste uiting van den gouverneur tegenover mij „dat hij met twee Europeesche geneesheeren bel... was uitgekomen, en het nu eens met een neger ging probeeren” te verwachten.

P. H. VAN DER HOOG,

d.t. Directeur van den O.G. van Curaçao.

HET TWEELINGENVRAAGSTUK.

Aan prof. NIJHOFF.

Mijn zinsnede: „de gynaecologen zijn dus niet de beste beoordeelaars van de al of niet identiteit der eeneïge tweelingen”, is de gelukkige aanleiding geweest, dat prof. NIJHOFF nog eens kort en bondig het vrijwel algemeen gedeelde standpunt der verloskundigen in het tweelingenvraagstuk uiteen gezet heeft. Wie mijn uitspraak in haar onderling verband leest, zal voelen, dat daarin allerminst een onvriendelijkheid aan het adres der verloskundigen tot uiting komt, maar dat daarin niet anders is uitgesproken, dan dat de verloskundigen, wanneer zij *alleen* te rade gaan met de gegevens, waarover zij in *hun* vak de beschikking hebben en met den korten tijdsduur, waarin zij de tweelingen kunnen waarnemen, minder recht hebben om het beslissend woord te spreken, dan degenen — natuurlijk ook de verloskundigen — die alle beschikbare methodes van onderzoek toepassen en hun waarnemingstermijn aanzienlijk verlengen. De eisch, die prof. NIJHOFF stelt, dat degenen, die het vraagstuk der tweelingen bestudeeren, met de vondsten der verloskundigen rekening houden, beaam ik ten volle, n.l. evenzeer als de omgekeerde eisch, dat de gynaecologen de vondsten der beoefenaars van andere takken van wetenschap mede moeten verwerken.

Daar het tweelingvraagstuk een *vraagstuk* is, waaraan het dogmatisch element in den zin van het *a priori* onbewijsbaar-aanvaarde zooveel mogelijk moet worden ontnomen en het, naar ik hoop, ook door mij in dien zin is behandeld, voel ik dus uitermate voor de samenwerking van allen, die op dit gebied licht kunnen ontsteken.

Eén misverstand zou ik nog gaarne willen recht zetten. In zijn slotzin leidt prof. NIJHOFF uit mijn beschouwingen af, dat ik een scheidingslijn trek tusschen de gynaecologen, die in hun qualiteit niet geneigd zijn *a priori* het dogma der identiteit van eeneïge tweelingen te aanvaarden en de anderen, die dat in hun qualiteit wel doen. Dit is niet in overeenstemming met de werkelijke stand van zaken. Hoe aprioristisch ook wetenschappelijke onderzoekers dikwijls mogen denken, gelukkig wordt het aprioristisch standpunt in het onderhavige vraagstuk hoe